

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně **V. H.**, zastoupené JUDr. Radomilem Ondruchem, advokátem se sídlem Šafaříkova 22/371, 120 00 Praha 2 – Vinohrady, proti žalovanému **Úřadu průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, 160 68 Praha 6, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 19. 3. 2007, sp. zn. O-79631, za účasti osoby zúčastněné na řízení Sodexo Pass Česká republika a. s., se sídlem Radlická 2, 150 00 Praha 5 – Smíchov, zastoupené JUDr. Pavlem Randlem, advokátem se sídlem Hvězdova 1716/2b, 140 78 Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2010, čj. 6 Ca 118/2007 - 96,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2010, čj. 6 Ca 118/2007 - 96, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Osoba zúčastněná na řízení se návrhem doručeným žalovanému dne 3. 12. 2001 domáhala výmazu slovní ochranné známky „GASTROTUR“ zapsané v rejstříku ochranných známek pod číslem 186048 s právem přednosti od 5. 5. 1993 mimo jiné z důvodu, že žalobkyně – majitelka této ochranné známky – ochrannou známku neužívala v době pěti let před podáním návrhu na výmaz. Žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 6. 2002 pod sp. zn. O-79631 návrh na výmaz zamítl; rozklad osoby zúčastněné na řízení byl zamítnut rozhodnutím předsedy žalovaného ze dne 28. 4. 2003. K žalobě osoby zúčastněné na řízení bylo však rozhodnutí o rozkladu zrušeno jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Předseda žalovaného následně znovu rozhodl o rozkladu rozhodnutím ze dne 19. 3. 2007, jímž rozhodnutí žalovaného změnil tak, že se slovní ochranná známka č. 186048 ve znění „GASTROTUR“ zrušuje pro následující výrobky a služby, zařazené do tříd 16, 35 a 36 mezinárodního třídění výrobků a služeb: natisknuté lístky, tikety, kupóny, žetony a podobné prostředky k bezhotovostnímu placení výrobků a služeb, organizování bezhotovostního placení zboží nebo služeb, především stravovacích, formou předplatních lístků, tiketů, kupónů, žetonů apod., včetně služeb vydávání, distribuce, proplácení a destrukce těchto platebních prostředků. Pro ostatní výrobky a služby,

tj. pro papír a výrobky z papíru ve třídě 16; propagační a reklamní služby ve třídě 35; pronájem bytových prostor spojený s úklidem ve třídě 37 mezinárodního třídění výrobků a služeb zůstává předmětná ochranná známka v platnosti.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 31. 3. 2010, čj. 6 Ca 118/2007 - 96, zamítl.

Ve včas podané kasační stížnosti napadla žalobkyně rozsudek městského soudu z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Podle názoru žalobkyně ochranná známka byla v rozhodném období žalobkyní užívána. Žalobkyně dovolila ochrannou známku užívat své společnosti Gastrotur s. r. o., která ji s jejím souhlasem užívala rozsáhle a po dlouhá léta. Poté žalobkyně prodala svůj obchodní podíl společnosti, jež založila akciovou společnost Sodexho Pass Česká republika a. s. (později Sodexo Pass Česká republika a. s. – osoba zúčastněná na řízení) a která převzala práva a závazky společnosti Gastrotur s. r. o. včetně souhlasu s užíváním ochranné známky. Osoba zúčastněná na řízení užívala ochrannou známku se souhlasem žalobkyně až do doby, kdy odmítla za její užívání poskytnout úhradu a podala návrh na její výmaz. Okolnosti užívání známky osobou zúčastněnou na řízení vyplývají ze spisu sp. zn. 15 Cm 300/2001 vedeného u Městského soudu v Praze, o jehož vydání žalobkyně požádala a odvolací orgán ani soud se tím nijak nezabývaly. Za užívání známky považuje žalobkyně i obecně známé vylepení samolepek GASTROTUR na většině restaurací v České republice v rozhodném období (z části byly vylepeny v době, kdy žalobkyně byla jednatelkou a spoluvlastnicí společnosti Gastrotur s. r. o. a i dnes se dají najít místa, kde jsou tyto původní známky vylepeny). Tvrzení předsedy žalovaného, že reklamní letáky, samolepka a firemní dopisní papír neprokazují, že byly veřejně užity, je v rozporu s notoricky známou skutečností, že tyto samolepky byly veřejně užívány a vylepeny prakticky na každé restauraci v České republice. Užití stravenek bylo rovněž obecně známé a předseda žalovaného i soud je musel znát ze své činnosti.

Předseda žalovaného i soud zcela přehlédli, že ochranná známka GASTROTUR užívaná osobou zúčastněnou na řízení je stejná ochranná známka ve stejném provedení, která patří žalobkyni a která byla užívána společností Gastrotur s. r. o. a následně osobou zúčastněnou na řízení se souhlasem žalobkyně, pouze s nevypořádanými majetkovými nároky žalobkyně za užívání této známky. Tento souhlas byl pak odejmut dopisem ze dne 7. 6. 2001 a následným návrhem na vydání předběžného opatření a pokračující žalobou. Z tohoto pohledu ztrácí smysl rozlišování při hodnocení důkazů, podle kterého údajně není jasné, kdo užíval ochrannou známku GASTROTUR, zda žalobkyně nebo osoba zúčastněná na řízení. Šlo o stále stejnou známku a stejný režim užívání. Za této situace je dle žalobkyně nadbytečné uvádět jednotlivé výhrady k hodnocení dílčích důkazů o užívání známky samotnou žalobkyní, když i předseda žalovaného tyto stejné důkazy hodnotil dvakrát zcela rozdílně. Prostor v jejich hodnocení pak byl zcela svévolný, když jednou postačovaly pro prokázání užívání a podruhé nikoliv.

Žalobkyně také namítla, že předseda žalovaného ani soud se nezabývali námitkami a navrženými důkazy – dopisy ze dne 7. 6. 2001, 20. 6. 2001. Žalobkyně k tomu odkázala na nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, který aplikoval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 28. 7. 2009, čj. 8 Afs 73/2007 - 107.

Z těchto důvodů žalobkyně navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil.

Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry městského soudu. Zopakoval, že žalobkyni se nepodařilo prokázat užívání ochranné známky v rozhodné době. Jestliže žalobkyně považovala dopisy ze dne 7. 6. 2001 a 20. 6. 2001 založené údajně v soudním spise sp. zn. 15 Cm 300/2001 Městského soudu v Praze za důkazy prokazující užívání ochranné známky, měla

je žalovanému předložit. Žalobkyně, přestože byla žalovaným dne 6. 1. 2003 vyzvána k doplnění dokladů svědčících o jejím užívání ochranné známky v rozhodném období, tyto důkazy neoznačila ani nepředložila. Zásada vyhledávací zde ustupuje zásadě projednací a je stejně jako zásada materiální pravdy modifikována § 34 odst. 3 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách), podle nějž žalovaný rozhodne podle obsahu spisu, pokud se vlastník ochranné známky na výzvu nevyjádří k návrhu na její zrušení. Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření shrnula skutkový stav případu a odkázala na svá předchozí vyjádření, která dále rozvedla. Postup žalobkyně, která prodala obchodní podíl ve společnosti s názvem Gastrotur, resp. podnikání se stravenkami Gastroturka, a po letech začala tvrdit, že používání tohoto označení osobou zúčastněnou na řízení je protiprávní, a požadovala finanční odškodnění, označila za nepřijatelné a proti zásadám poctivého obchodního styku. Ze strany žalobkyně dochází v souvislosti s uplatňováním práv z ochranné známky ke zneužívání práva. Osoba zúčastněná na řízení popřela, že by jí žalobkyně udělila jakýkoliv souhlas s užíváním ochranné známky; naopak ji o zápisu či existenci ochranné známky vůbec neinformovala. Tvrzení žalobkyně, že dovolila užívat ochrannou známku své společnosti Gastrotur s. r. o., přičemž toto právo přešlo na osobu zúčastněnou na řízení, je nepravdivé – k zápisu ochranné známky došlo až v červnu 1995, přičemž k převodu obchodního podílu ve společnosti Gastrotur s. r. o. ze žalobkyně na jediného společníka osoby zúčastněné na řízení došlo již v roce 1994. Podle názoru osoby zúčastněné na řízení je argumentace žalobkyně účelová; současně osoba zúčastněná na řízení nesouhlasí s tím, že by ochrannou známku zneužívala. Dopisy žalobkyně z roku 2001 nepovažuje za relevantní v souvislosti s prokázáním užívání ochranné známky, neboť z § 8 odst. 3 zákona o ochranných známkách dovozuje, že za obchodní využití ochranné známky se nepovažují úkony vlastníka směřující k obraně ochranné známky. Podle osoby zúčastněné na řízení žalobkyně neunesla důkazní břemeno, kasační stížnost je nedůvodná, a Nejvyšší správní soud by ji proto měl zamítnout.

Kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud se před zkoumáním věci samé zaměřil na případné vady, ke kterým je povinen přihlížet vždy z moci úřední. Nejvyšší správní soud totiž v souladu s § 109 odst. 3 s. ř. s. není vázán důvody kasační stížnosti, bylo-li řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c)] nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d)], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.

Nejvyšší správní soud připomíná ze své judikatury, že nepřezkoumatelnost rozsudku krajského (městského) soudu je dána, „*opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek*“ (rozsudek ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS), a rovněž tehdy, „*není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námítka účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (...). Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá*“ (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS).

Požadavek kvalitního a vyčerpávajícího odůvodnění rozsudků vyplývá rovněž z ustálené judikatury Ústavního soudu. V nálezu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 103/99, (Sbírka nálezů a usnesení, sv. 17, str. 121) dospěl Ústavní soud k závěru, že „*z hlediska stanoveného postupu (čl. 36 odst. 1 Listiny) je požadavek řádného a vyčerpávajícího odůvodnění rozhodnutí orgánů veřejné moci jednou ze základních podmínek ústavně souladného rozhodnutí*.“ V dalším nálezu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, (Sbírka nálezů a usnesení, sv. 8, str. 287) pak uvedl, že „*nezávislost rozhodování obecných soudů se uskutečňuje*

v ústavním a zákonném procesněprávním a hmotněprávním rámci. Procesněprávní rámec představují především principy řádného a spravedlivého procesu, jak vyplývají z čl. 36 a násl. Listiny, jakož i z čl. 1 Ústavy. Jedním z těchto principů, představujícím součást práva na řádný proces, jakož i pojmu právního státu, a vylučujícím libovůli při rozhodování, je i povinnost soudů své rozsudky odůvodnit (§ 157 odst. 1 o. s. ř.), a to způsobem, zakotveným v ustanovení § 157 odst. 2 o. s. ř. Z odůvodnění musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. V případě, kdy jsou právní závěry soudu v extrémním nesouladu s vykonanými skutkovými zjištěními anebo z nich v žádné možné interpretaci soudního rozhodnutí nevyplývají, nutno takovéto rozhodnutí považovat za stojící v rozporu s čl. 36 odst. 1 Listiny, jakož i s čl. 1 Ústavy.“ Ustanovení § 157 odst. 2 o. s. ř. podrobně zakotvující způsob odůvodnění rozsudků civilních soudů lze bezpochyby v souladu s § 64 s. ř. s. přiměřeně použít i na řízení před správními soudy.

V projednávaném případě žalobkyně v žalobě uvedla následující námítky:

- 1) Žalobkyně ochrannou známku užívala mimo jiné tím, že podala návrh na předběžné opatření a žalobu a korespondovala s osobou zúčastněnou na řízení; žalovaný si měl vyžádat příslušný soudní spis týkající se předběžného opatření a žaloby, v němž byla korespondence založena a měl ji posoudit, což neučinil (bod 7.2. žaloby a odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2008, čj. 7 A 73/2000 - 100 v bodu 8.7. žaloby). K tomu žalobkyně výslovně navrhla provedení důkazů – dopisů ze dne 7. 6. 2001, 9. 7. 2001 a 20. 6. 2001, které v kopii připojila k žalobě (bod 9.1. – 9.3. žaloby).
- 2) Podle žalobkyně žalovaný nesprávně posoudil předložené důkazy o užívání ochranné známky (vyjmenované v bodu 7.3. žaloby), nesprávně je vykládal pouze v neprospěch žalobkyně a v rozporu s ustálenou judikaturou zaujal názor, že pokud žalobkyně nabízela produkt s označením ochranné známky, nebylo možné zjistit, zda jde o její produkt nebo o produkt osoby zúčastněné na řízení. Žalobkyně jednoznačně nabízela svůj produkt, nikoliv produkt někoho jiného (bod 8.1., 8.5., 8.6. žaloby).
- 3) Z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 12. 2005, čj. 9 Ca 68/2003 - 36 a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2005, čj. 7 A 73/2000 - 100 žalobkyně dovozovala, že žalovaný měl v její prospěch hodnotit i vzorové dopisy, letáčky, samolepky, firemní dopisní papíry apod. (bod 8.3. žaloby).
- 4) Žalovaný nesprávně posoudil smlouvu uzavřenou mezi žalobkyní a společností PRAGUE - TOUR s. r. o., z níž plyne, že tato společnost byla oprávněna užívat ochrannou známku pro účely tisku a užívání tiketů na stravování. Touto smlouvou je tedy prokázáno, že žalobkyně užívala svou ochrannou známku v rozhodném období (body 8.8. a 8.9. žaloby).
- 5) Jako zvláštní označila žalobkyně myšlenkový obrat správního orgánu, který původně posoudil důkazy ve prospěch žalobkyně a po vrácení věci soudem posoudil stejné důkazy zcela obráceně. Podle žalobkyně je proto úkolem soudu posoudit, zda byl pro tuto správní svévoli dostatek důvodů (bod 8.10. žaloby).

Městský soud v Praze v napadeném rozsudku nejprve na s. 1 – 4 rekapituloval obsah žaloby (včetně popisu předcházejícího správního řízení), na s. 4 – 5 shrnul vyjádření žalovaného k žalobě, dále na s. 5 – 12 podrobně popsal obsah správního spisu včetně odůvodnění jednotlivých rozhodnutí žalovaného, a na s. 12 – 13 opětovně stručně rekapituloval obsah žaloby, průběh správního řízení a citoval § 31 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách. Na s. 13 – 14 napadeného rozsudku pak městský soud provedl vlastní hodnocení věci ve třech odstavcích, které Nejvyšší správní soud považuje za nutné ocitovat:

„Jak vyplývá ze správního spisu i z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí správní orgán provedl a zhodnotil důkazy navržené žalobkyní o tom, zda známka byla užívána v rozhodném pětiletém období před zahájením řízení o výmazu, tedy od 2.12.1996 do 2.12.2001. Úřad zvažil tvrzení i doklady předložené žalobkyní, a to z hlediska

naplnění či vyloučení podmínek pro výmaz ochranné známky a nelze v daném případě přisvědčit jejímu tvrzení, že tyto byly hodnoceny pouze v její neprospěch. Odvolací orgán v tomto svém novém rozhodnutí plně respektoval názor soudu vyjádřený v jeho výše zmíněném rozsudku, provedl a zhodnotil na návrh majitelky napadené známky jí navržené důkazy a rozhodoval na základě zjištěných poznatků ve všech jejich vzájemných souvislostech a své hodnocení řádně zdůvodnil.

Soud v této souvislosti poukazuje na důkazní břemeno majitelky ochranné známky, která v daném případě neprokázala užívání ochranné známky v době pěti let před podáním návrhu na výmaz, neboť z důkazních prostředků, které předložila správnímu orgánu, nebylo možno vysledovat souvislost mezi ochrannou známkou a osobou majitelky. Žalovaný správní orgán dle názoru soudu úplně a v souladu s logikou provedl hodnocení všech předložených důkazů a dospěl k závěru, že žalobkyně neprokázala užívání předmětné ochranné známky v rozhodném pětiletém období.

K tomu je třeba uvést, že hodnocení důkazů dle vlastního uvážení správního orgánu je myšlenkovou úvahou, při které usuzující přijímá jedno tvrzení a odmítá jiné, přičemž se opírá o logické, systematické, pravděpodobnostní, věrohodnostní úsudky, které zmiňuje v odůvodnění svého rozhodnutí. V této souvislosti je třeba vzít v úvahu konstantní judikaturu, podle které je vlastní posouzení užívání ochranné známky její majitelkou v rozhodném období věcí úvahy správního orgánu, a soud proto není oprávněn nabrázovat hodnocení důkazů správním orgánem vlastní úvahou. Stejně tak soud není oprávněn namísto skutkového stavu postavit vlastní skutková zjištění.“

Z citované relevantní části napadeného rozsudku městského soudu jednoznačně vyplývá, že toto odůvodnění nemůže obstát ve světle výše uvedených požadavků na přezkoumatelnost soudních rozhodnutí. Z obecné argumentace soudu nelze vůbec zjistit, proč považoval zcela konkrétní námitky žalobkyně za mylné, liché nebo vyvrácené; soud se navíc v podstatě nijak nevyjádřil k žalobním námitkám specifikovaným výše ad 1), 3), 4) a 5).

Jestliže městský soud upustil od hodnocení důkazů obsažených ve správním spise a omezil se v této souvislosti jen na generální aprobaci závěrů učiněných žalovaným s odkazem na konstantní judikaturu, měl patrně na mysli rozsudek zdejšího soudu ze dne 31. 8. 2004, čj. 5 A 106/2001 - 62. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud skutečně konstatoval, že soud není „oprávněn na místě správního orgánu nabrázovat jeho hodnocení důkazů vlastní úvahou a na místo zjištěného skutkového stavu postavit vlastní skutková zjištění.“ Současně zdůraznil, že „[s]vé kognici soud pouze může – a k žalobní námitce musí – podrobit hodnocení důkazů potud, zda bylo úplně a z hlediska aplikované právní normy také logické.“ Citovaný rozsudek se týkal otázky zaměnitelnosti ochranné známky, avšak v projednávaném případě nebyla předmětem sporu možná zaměnitelnost ochranných známek, nýbrž otázka, zda ochranná známka GASTROTUR byla žalobkyní v relevantním období užívána. Jedná se o navýsost skutkovou otázku, jejíž zodpovězení závisí na hodnocení důkazů předložených stranami sporu. Doloží-li vlastník ochranné známky, že známku užíval, musí správní orgán dospět k závěru, že ji užíval (a naopak): správní orgán zde žádným správním uvážením nedisponuje.

K posuzování skutkových otázek a hodnocení důkazů provedených správním orgánem zdejší soud zaujímá názor vyplývající z § 77 odst. 2 s. ř. s., totiž že „soud při svém rozhodování nesmí být omezen ve skutkových otázkách jen tím, co zde našel správní orgán, a to ani co do rozsahu provedených důkazů, ani jejich obsahu a hodnocení ze známých hledisek závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Soud tedy zcela samostatně a nezávisle hodnotí správnost a úplnost skutkových zjištění učiněných správním orgánem a zjistí-li přitom skutkové či (procesně) právní deficity, může reagovat jednak tím, že uloží správnímu orgánu jejich odstranění, nabrazení či doplnění nebo tak učini sám. Tato činnost soudu je nezbytným předpokladem pro bezvadný právní přezkum napadeného rozhodnutí, neboť jen správně a úplně zjištěný skutkový stav v řízení bez procesních vad může být podkladem pro právní posouzení věci.“ (rozsudek ze dne 28. 3. 2007, čj. 1 As 32/2006 - 99, publikovaný pod č. 1275/2007 Sb. NSS). K posouzení skutkového stavu a k podrobnému hodnocení důkazů provedených správním orgánem přitom správní soudy věcech výmazu/zrušení ochranné známky z důvodu jejího neužívání přistupují zcela běžně (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 10. 1999, čj. 6 A 28/98 - 47, publikovaný v časopise Soudní judikatura ve věcech správních pod č. 1038/2002, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2005, čj. 7 A 73/2000 - 100, publikovaný pod č. 785/2006 Sb. NSS).

Aplikace citovaného judikátu týkajícího se posuzování zaměnitelnosti ochranných známek na případ posuzování neuzívání ochranné známky je proto nesprávný; městský soud se měl zabývat skutkovým stavem věci a provedenými důkazy v mezích žalobních bodů a své závěry řádně odůvodnit.

Žalobkyně rovněž namítala, že městský soud neprovedl důkazy navržené v žalobě. Nejvyšší správní soud ověřil, že v žalobě pod bodem 9 byl obsažen návrh na provedení tří důkazů – dopisů ze dne 7. 6., 20. 6. a 9. 7. 2001, které byly v kopiích přiloženy k žalobě. Z napadeného rozsudku je pak zřejmé, že městský soud tyto důkazy neprovedl a ani jinak se jimi nezabýval. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, publikovaném pod č. 618/2005 Sb. NSS, konstatoval, že v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. má soud „*bezspornu právo posoudit a rozhodnout, které z navržených důkazů provede a které nikoli, toto právo jej však nezabavuje povinnosti odůvodnit, co jej vedlo k takovému závěru a z jakého důvodu považuje provedení důkazu za nadbytečné.*“ Zdejší soud dále dovodil, že „*[n]eakceptování návrhu na provedení důkazů lze založit pouze argumentem, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navržen, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dalším je argument, dle kterého důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, tzn. nedisponuje vypovídací potenci. Odmítnutí provedení důkazu může být konečně zdůvodněno jeho nadbytečností, a to tehdy, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najiště.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2008, č. 9 Azs 15/2008 - 108, dostupný na www.nssoud.cz).

Jedná se o reflexi dlouhodobé stabilní judikatury Ústavního soudu počínající nálezem ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94, publikovaným pod č. 10/1995 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, a v řadě dalších nálezů Ústavního soudu např. ze dne 8. 7. 1999, sp. zn. III. ÚS 87/99, ze dne 18. 4. 2001, sp. zn. I. ÚS 549/2000, ze dne 4. 9. 2002, sp. zn. I. ÚS 113/02, ze dne 8. 1. 2003, sp. zn. I. ÚS 413/02, nebo ze dne 11. 11. 2003, sp. zn. II. ÚS 182/02, dostupné na <http://nalus.usoud.cz>; rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2008, č. 9 Azs 15/2008 - 108, dostupný na www.nssoud.cz). Skutečnost, že městský soud neprovedl navržené důkazy, ani v napadeném rozsudku přesvědčivě nevysvětlil, proč k jejich provedení nepřistoupil, zakládá tedy ve světle citované judikatury nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu pro nedostatek důvodů.

Nejvyšší správní soud se za této situace musel dále zabývat tím, zda je oprávněn odpovědět i další námítky žalobkyně uplatněné v kasační stížnosti. Při řešení této otázky aplikoval Nejvyšší správní soud usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 19. 2. 2008, č. 7 Afs 212/2006 - 74, www.nssoud.cz. V tomto usnesení rozšířený senát vyslovil, že „*krájský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (podobně též Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti) není oprávněn vyhnout se hodnocení těch skutkových a právních otázek, které, jelikož se jimi orgán či soud, jehož rozhodnutí se přezkoumává, v potřebné míře zabýval, samy o sobě předmětem přezkumu být mohou, poukazem na to, že ve vztahu k jiným skutkovým či právním otázkám, od předchozích oddělitelným, je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Nejvyšší správní soud podotýká, že zabývat se těmito oddělitelnými otázkami je nutno jen tehdy, má-li jejich řešení význam pro další řízení a rozhodnutí ve věci (či lze-li vzhledem k okolnostem rozumně předpokládat, že takový význam mít bude). Pokud se však s ohledem na dosavadní výsledky řízení, povahu věci či z jiných důvodů stávají v důsledku zrušovacího rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost některé skutkové a právní otázky (a k nim směřující žalobní či stížní námítky) bezpředmětnými, není nutno se jimi zabývat; postačí toliko zdůvodnit, proč je má soud v daném řízení nadále za bezpředmětné.*“

Jelikož se městský soud relevantně a dostatečně nevyjádřil k žádné z žalobních námitek a jelikož se nevypořádal s navrženými důkazy, neshledává zdejší soud oddělitelnou část napadeného rozsudku, kterou by se mohl meritorně zabývat. Teprve poté, kdy městský soud přezkoumatelným způsobem odůvodní své rozhodnutí ve vztahu ke všem žalobním námitkám a reflektuje navržené důkazy, bude moci Nejvyšší správní soud přikročit k přezkumu věci samé; v této souvislosti Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že svým rozhodnutím nijak nepředjímá výsledek žalobního sporu, tj. nevyjadřuje se ke správnosti a zákonnosti rozhodnutí žalovaného.

Vzhledem k nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu pro nedostatek důvodů tedy Nejvyšší správní soud zrušil kasační stížností napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze; současně mu věc vrátil k dalšímu řízení, byť to žalobkyně výslovně nenavrhovala, neboť takový postup vyplývá z § 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s. V novém řízení bude městský soud vázán názorem vysloveným v rozsudku zdejšího soudu a rozhodne v něm i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. února 2011

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu